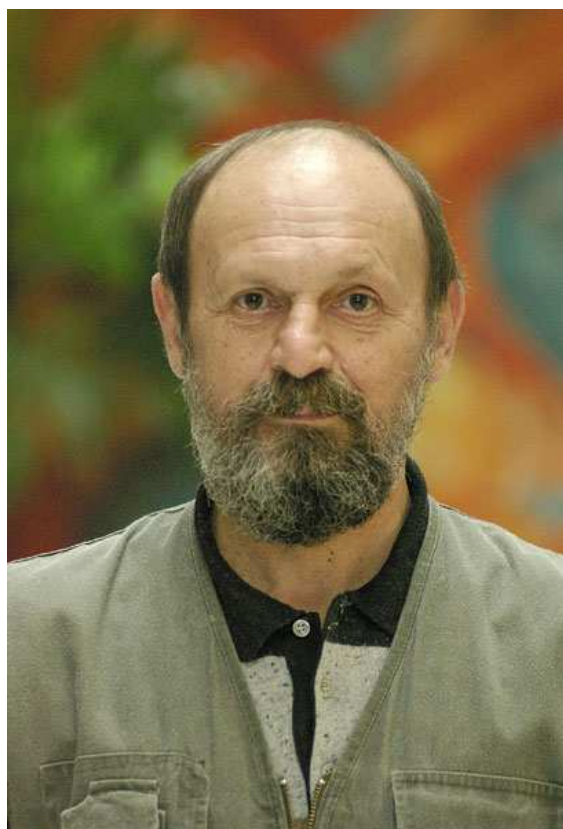

Václav Helšus: Schody jsou čím dál vyšší

Liberecký herec Václav Helšus, známý nejen jako někdejší člen populární Ypsilonky, ale také z mnoha filmů, jde celý život z role do role. Kromě Divadla F.X.Šaldy také píše, režisruje, krátký čas učil na škole a několik let dělal i divadlo jednoho herce. 6. března 2007 oslavil šedesátiny. Jak odpočívá a kde čerpá energii? Pro herce je tělo základním pracovním nástrojem, stačí, aby ztratil hlas a je pro svou profesi vyřízený. Proto musí o svou

tělesnou schránku pečovat víc než většina ostatních lidí.

„Vyčerpaný se necítím, ale únava se samozřejmě dostavuje častěji než dřív. Kdysi, když mne při fotbálku nakopl spoluhráč, bolela mě noha dva dny a zase jsem byl fit. Dnes mne pobolívá koleno dva roky, přitom nevím, proč a bolest nepřestává,“ přiznává známý herec. „Jak říká psychoanalytik Sigmund Freud v jedné naší nové inscenaci - člověk se s přibývajícím věkem nemění, to se jen mění jeho okolí. Schody jsou čím dál vyšší, lidé kolem mluví čím dál tišeji a písmenka v knížkách a novinách jsou čím dál menší,“ dodává.

Žijete ve velkém pracovním vypětí. Jak relaxujete?

V mládí jsem cvičil jógu. Dnes chodím každý týden plavat do libereckého bazénu, a taky se často toulám v přírodě. Jizerské hory jsou jedním z důvodů, proč jsem i přes nabídky z pražských divadel nakonec zůstal v Liberci. Miluju i Lužické hory, kde člověk na české straně nepotká třeba za celé odpoledne ani živáčka. Sílu k další práci беру ze samotného divadla, z potlesku, z reakcí diváků i z kolegů na jevišti, pokud mi mají co nabídnout. Nedá se říci, že bych relaxoval třeba na chalupě. Tam pracuju. Ale občas si zahraju s kamarády fotbálek nebo hokej.

Zažil jste už, že by vám tělo vypovědělo službu a nějakým varovným prstem vám naznačilo, že byste měl zvolnit?

Vloni jsem měl potíže s plotýnkami. Každé představení mne bolelo a nakonec jsem musel se zády na operaci. Varovný

prst občas cítím, ale kdo ne? Pak se snažím víc odpočívat. Tělo nás, herce, živí, musíme je udržovat v kondici. Ale tím, jak se o sebe celý život staráme, umíme mu i naslouchat, a také možná jej do jisté míry lépe ovládat než lidé s jiným zaměstnáním.

Co říkáte na hodnoty, které vyznává dnešní společnost? Na to, že lidé nejen u nás přehnaně pečují o svou tělesnou schránku a křečovitě se snaží zůstat co nejdéle mladí a výkonní, ale přitom zanedbávají obsah, tedy duševní život?

Člověk zůstává uvnitř stále stejný, pořád něčemu věří a za něčím se honí. Kdysi bylo pro muže největší ctí umřít ve 45 letech na bitevním poli, položit život za svůj národ. Dnes se lidé honí za penězi, slávou, za kultem věčného mládí. Kdo si neuvědomuje pochybnost této cesty, toho je mi líto. Někde jsem četl, že manažeři japonských firem jezdí do taoistických klášterů, aby načerpali sílu – ale k tomu, aby se pak ve svých firmách chovali ještě brutálněji. To je hrůza. Měli bychom si připomínat původní myšlenku starověkých olympijských her. Tam se soutěžilo nejen ve sportu, ale i ve čtení básní a divadelních her. Už staří Řekové usilovali o rovnováhu těla a ducha. Zdá se, že byli moudřejší než my.

Zuzana Minstrová